

POUL P. M. PETERSEN týtt og lagt til rættis:

MELLEM BJERG OG BRÆNDING**FÆRØSKE DIGTE**

Poul P. M. Petersen, skald, hevur stóra tøkk uppiborna fyrri, at hann hevur fingið hesa bók fram. Bæði sum skald og kennari av færoyskari yrking hevur hann her víst, hvat hann kann. Líkaleiðis eiga teir stovnar, ið hava styðjað útgávuni, tøkk. Hervið er eitt ikast av tí skaldskapi, vit eiga her heima, gjørt atkomuligt fyrri tann vanliga lesara um norðurlond.

Bókin byrjar við grein Ole Jacobsens — Nyere færøsk lyrik. Væl sagt og beinrakið, sum vørandi var av hesum manningum. Men eitt tykist mær kundi biðað enn at verið sagt — um tey yngstu skaldini, T. N. Djurhuus og Jens Paula Heinesen. Hevði verið nóg mikið, at tað stóð, — som . . . gíver løfter — og so latið hitt um evnini biðað enn. — Ilt at meta dagin, áðrenn hádagurin er komin.

Veit ikki um eg misfati tað, sum stendur um Rich. Long. Men haldi ikki, at hann skuldi tókst serliga heimligur fyrri danskan lesara. Tak Kolbein rísa! Tað er saktans færoyskt, og kætið við — ið hvussu er allar minst danskt, tá heldur norskt.

Úrvalið — Ja, tað ber valla til at finnast at. Tú lesur tað upp av blaðnum, sum gevur aftursvar innan í tær, restin er bert orð. Ti er tað ilt at siga nakað alrakið um úrval.

J. H. O. Djurhuus er tortýddur. Víst er tað. Men nógvastadni hevur týðarin magnað at fáa dygdina og málmklangan yvir um:

Máske om hundred år
fælder en ungme tår
over de tapre, som
aldrig fra kampen kom,
måske af markens pryde,
solger og tusindfryd,
binder hun dem en krans
inden hun går til dans.

H. A. Djurhuus. Umsetingarnar fullgóðar, hava einki mist av síni upprunaligu, einfaldu dygd:

Havet sang om Færø i tusind, tusind år —
bryllupskvad og ligfærdssang, i
lykke, sorg og sår.
Lyden drev om brune skær og fløj
mod tinder brat.
Havet sang om Færø i hostens
lange nat.

Mikkjal Dánjalsson á Ryggi, sum fyrst og fremst er frásøguskald, hevur eisini heppnast at fáa um sundið:

Gråt i gråt og grumset vadt
skyller fælt om huset,
og som torden mørkt og råt
buldrer fossebruset.
Elven arg af møgen men,
rydder grund og ruller sten.

Richard Long verður umsettur við klingandi kæti og list:

Se, Kolbein Rise
fra Varden steged.

Med eet steg står han
i myremosen.

Men hvor er månen,
min lyse fylgje
på nattens veje?
Jeg ser ham ikke.

Poul F. Joensen. Her er meira ójavnt, men væleydnað eitt nú Dóma-dagur:

Han rykkede månen af himlen
og slængte den hårdt i havet.
Grundbroddet stod over fjeldet,
hvert skrig blev i bølgen begravet.
Jordkloden revned, vulkaners
udbrud, der syded i skummet,
sprængte den sønder til støvkorn,
der spredtes som aske i rummet.

Listarlig er eisini Otto Gelsteds týðing av Gravarferðini.

William Heinesens yrkingar eru væl valdar — lýsa tað eyðsædda, alheimskenda í hansara yrkingum, samstundis deyðsvitandi og lívskosnar:

Dog, her er jo trygt og godt at sove.
Altid sejred den, der svor til døden.
Rim har sat sig i dit hår som
trætte stjerner.

Snehvid er af død din klare pande,
hvid din barm som fjerne vinter-
bjerge.

Dine unge, sunkne arme — sådan
hvil
vinterskumringen bag fjerne bjerges
rande.

Dine lukkede øjne — sådan slumrer
aftensneen på de frose vande.
Vi har fået ro til evig hvile.
Vi har sejret, thi vi svor til døden.

Nej! Fyg ind, du vilde storm fra
verden!

Sval os, rædsel, i dit væld af liv!
Vågne vil vi vandre på den mørke
kolde jord og under strenge stjerner.

Chr. Matras. Hann er avgjort tann tortýddasti, verri enn Janus. Hansara náttúryrkingar eru so gløgt skaptar burtur úr færrýngisins innastu kenslu av hvørjum einseru fyrbrigdi í landslag, veðurlag og fólkalívi, at tað er ikki fyrri tann fremmanda, um hann er al so konur at týða. Men C. M. hevur eisini ideyrkingar. Og her er Hitt blindi Liðið, sum William hevur týtt so væl:

Gennem mørke vandr
bange blinde,
søger med såre fødder
vej at finde.
Ingen skimeter målet.
Den blinde skare
ved ej hvor den vandr,
vandr bare.

Karsten Hoydal er fullgóður:

Måneguld drypper fra himlen
ned på de mørke vand —
stod nu båden fra bredden,
så ror vi til kimingens rand.

Regin Dahl, T. N. Djurhuus og Jens Pauli Heinesen eru so lítið umboðaðir, at tað er einki úrval. Teir eiga allir meir at velja úr í dag, men kanska ikki, tá ið bókin varð lögð til rættis.

Regin:

Sejle langs med landet
i solrøg og lugt af vår —
og barnet, du gav mig
af dine dejlige lænder,
sidder ved lønningen og synger.

Tummas:

Du ved jo ikke, du kære,
de forvågede øjne tit
i mørket omkring mig skimter
dit elskede ansigt — dit.

Jens Pauli:

Bløsten, som farer og kommer,
hjemløs alle steder,
suser i døde græsstrå
som barn, der moderløs græder.

Hesin síðsti yrkjarin er so væl týddur, at yrkingin hevur vundið við tað.

Teknarin, Sven Havsteen-Mikkelsen, hevur við myndum sínum lagt ein so alføroyskan stemning yvir bókina, at betri rammu kunnu hesar yrkingar ikki fáa. Nógvar av

SOSIALURIN

Útgevari:
FØROYA JAVNAÐARFLOKKUR

Blaðstj.:
Vilfrid Sørensen.

Bo x 76.

Prentsmiðjan á Heysbreyt
TELF 1820

hesum smámyndum, ið eru settar innan ímillum yrkingarnar eru í sær sjálvum smáar yrkingar, sum taka um hjarta. — Væl verið hondini, ið so væl hevur fingið strikurnar at liva.

Her er roynt at geva eitt orindi frá hvørjum yrkjara, ið við er, og heldur spara tað, ein sjálvur kundi ynskt at sagt — fyrri at lesarin skal fáa eina hóming av, hvussu bókin er — og hon er góð og verd at eiga.

Heðin Brú.

- KLAKKSVÍK Í DAG

Andlát

Mikukvöldið andaðist Jóan Símun Nystrom knappliga í heimi sínum. Jóan Símun, ið var arbeiðsmaður, hevur seinnu árin verið brekaður, men líka til tað seinasta sást hann spáka í gøtum. Hann var ættaður av Húsum og borin í heim 3. apríl 1881. Við Jóan Símoni er ein hollur javnaðarmaður farin.

Fríður verði yvir minni hansara.

Nú lýsir frá SEV

Hóskvöldið fekk Klakksvík streym frá SEV á fyrsta sinni. Kommunustýrið, umboðsmenn fyrri SEV og aðrir vóru til staðar á verkinum á Strönd, tá snarað varð frá. Seinni um kvöldið var samkoma á Hotel Klakksvík.

Trolararnir

Skálalberg fór úr Bremerhafen mikukvöldið. Væntast higat seint s nnu kvöldið ella mánadagin.

Fyri viku síðani hevði Jóannes Patursson 215 tons. Kemur heim til jóla. Um sama mundið var Sjúrðarberg inni og bumbaði, hevði 150 tons.

Skúlastjórastarvið

Til skúlastjórastarvið, ið var lýst leyst eftir at J. P. Joensen var settur sum skúlaráðgevari, kom veruliga bert ein umsókn. Umsóknarin er Leivur Nolsøe, lærari. Hann er ættaður úr Vági og umleið 30 ára gamalur. Ein ungur dani sókti hálvvegis við tað, at hann ger fyrispurning um, hvørji líkindi, hann hevur at verða settur í starvið. — Tað er útlit til, at starvið verður lýst leyst av nýggjum, tá tað verður bert hini eini umsóknarin.

Útróðurin

Tað víðrar alsamt rættuliga illa, so lítið av fiski er higartil komið

upp á land. Mikudagin var ódnarveður. Bátarnir vóru staddir sunnanfyri, tá ódnin brast á. Einstakir máttu ganga frá og mistu sostatt nakað av linureiðskapi.

Viðoy

kom aftur úr Keypmannahavn mikudagin. 100 fjórðingar áður enn teir komu til Hetlands, fingur teir maskinskaða. Teir fingur tó skaðan, ið tarnaði teimum 12 tímar, afturbottan.

Sjónleikarfelagið

helt frálíka 50 ára minningarveitsla seinasta leygarkvöld. Borðreiðt var við kjöti og súpan. Óli Dahl, frm. felagsins greiddi frá virkinum hesi 50 árin, ið menn høvdu roynt at framført sjónleik. John Reid Bjartalíð og H. D. Petersen, lærari, og Sofus Larsen, bakari, bóru fram fagnaðarkvøður til felagið. Í samband við undirhaldið vórðu framförd brot úr Charles tantu.

Dansifelagið

hevur nú 2 reglulig danskvöld um vikuna. Luttøkan er góð, og millum luttakararnar eru nógvar ungfólk.

Tað verður hervið gjørt kunnugt, at kæri maður, faðir verfaðir og abbi okkara

Jóan Símun Nystrom

Klakksvík
doyði miðvikukvöldið.

Jarðarferðin verður frá Betesta sunnudagin 16. í hesin kl. 2.

Klakksvík 13./12. 1956.

Johanna Nystrom
og børnini.